

ПЕТРЪ СИМЕОНОВЪ И ПАДАНЕ НА БЛЪГАРИИЪ.

927—945—967—972.

Византийско влияние въ Българииъ. Българска самостоятелна црква. Вънтрѣшны размирици. Богомилска ересь. Войны съ Византийци-ты и съ русскый князь Святослава. Падане на Българииъ.

„Кога умрѣлъ неукротимый Симеонъ, който бѣлъ причинъ да ся-пролѣе много христѣанска крѣвъ, власть-та надъ Българе-ты зель Петръ, неговъ сынъ, нъ не наслѣдникъ на неговъ-тъ слава и свойство, на неговъ-тъ крѣвожадность и свирѣпство, а напротивъ чуждъ на всичко това.“ — Така говори едно византийско сказаніе, и вѣрно опрѣдѣлава характера на четыредесѣтъ годишне-то царуване на Симеоновый прѣемникъ. Както самъ царь-тъ, Петръ „бѣлъ чуждъ на слава-тъ и свойство-то на татки си“, така и Българина на негово врѣмя не приличала вече на напрѣднъ Българииъ. Штомъ нѣмало вече Симеона и Българина ся-спира на пѣтия, по който врѣвѣла толкова години безъ да климне: за неъ възвышаване-то и развыване-то вече ся-спрѣло, дошло врѣмя на испадане; изгубили-ся всечкы-ты стары нейны завѣтны стремлениа, мѣсль за приzymane на Цариградъ, мѣсль